

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesv Carmelitarvm Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

Jn duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamations, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Caput XVII. Ostendit non omnes animas ad contemplationem aptas;
aliquas etiam valde sero ad eam pertingere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

C A P V T . XVII.

OMNES ANIMÆ AD CONTEMPLATIONEM APTÆ NON
junt, & nonnullæ etiam valde serò ad eam pertingunt; & is qui verè humilis est, con-
tentus sit oportet per eam viam incedere, qua
cum Dominus deducere
volet.

V Ideoriam in orationis materiam intrare; sed aliquid mihi adhuc di-
cendum restat, quod permagni sane momenti est; de humilitate in-
quam, ^{primarium} *orationis exercitium*
qua hac in domo in primis necessaria est; in ipsa namque prima-
num orationis exercitium situm est, & sicut dixi, apprime necessarium est
inquire & scire vos velle, quoniam modo quām maximē in humilitate
vos iphas exercebitis; & est hoc magnum huius virtutis punctum, & om-
nibus orationis studiois maximē necessarium. Quomodo enim qui verè
humilis est, cogitare poterit, tam se bonum esse atque iij sunt qui ad con-
templationis gradum pertingunt? Ut quidem talis sit, Deus facere potest
per suam bonitatem & misericordiam: sed, si meum sequi consilium velit,
semper se in infirmæ loco collocet; ita namq; vt faceremus, Dominus nos
& verbis & opere etiam ipso docuit. Huc tamen ipsa se disponat, si forte
hac eam via Dominus vellet conducere, si minus tunc humilitas locum
habet, quod scilicet beatam fessæ astimet, quod ancillis Dei seruire possit,
eique gratias agat, quod cum Daemonum ancilla in inferno esse prome-
ruerit. Maiestas tamen illius ipsam in ancillarum suarum numerum coo-
parit.

Non sine causa hoc dico: nam, quemadmodū iam antē dixi, permagni
refert, intelligere, non eadem omnes via à Deo conduci; & forsitan, qui
se infimo in loco incedere putat, in oculis Dei summus & supremus
est. Adeo ut cogitare non debeamus, cum omnes quæ hac in domo
sunt, in oratione se exerceant, propterea omnes debere esse contem-
platiq; hoc enim impossibile est, & permultum consolabitur eam
quæ contemplatiua non est, hanc veritatem intelligere, scilicet, esse
hoc rem quam Deus dat ijs, quibus dare voluerit. Sed, quoniam
hac ad salutem minimē necessaria est, & Deus hanc à nobis in præ-
mium ac mercedem non petit, minimē cogitet fore, vt aliquis hanc ab i-
psa petierit, aut propterea desinat valde perfecta esse, si modo faciat
id quod dictum est. Quin imò fieri potest, vt sic maius meritum habeat,
cum maiorem hic suscipere laborem debeat, & Dominus eam vt fortē
conducat, & in tempus futurum simul ei & iunctum reseruet id quo iam

h 1

hic

S.
Theresien

**Non id so o
rationis fusu
dum inter-
mittat quis
quod ad cō
templationē
enectus non
sit.**

**S. M. an-
nis qua
tuordecim
suo libro me
dirari non
petuit.**

**Diversus ad
meditationē
se disponēdi
modus.**

**Santa que-
dā orationi
mentali in
sistere non
poterat.**

**Gustus à de
mone venire
possunt.**

**Gustus à
Deo veni-
entes adfo-
runt humili-
tatem.**

**Qui gustus
nullos reci-
piunt, am-
bulant in
humilitate.**

**hīc non fruitur. Non idē tamen animū desponeat, vel orationem in-
termittat, aut facere desinat quod reliquæ omnes faciunt. Subinde enim
Dominus valde serō venit, & hīc tam bene, & tam coniunctim simul
omnia soluit, quām in multis annis, paulatim alijs dedit. Plusquam qua-
tuordecim ipsa annos fai, quōd ne quidem meditationem exercere pos-
sem, nisi simal in libro legerem. Erunt & multí alij huius conditionis
genij; alij quoque, qui, e/o etiam in libro legant, meditari tamen non
possunt, sed dumtaxat vocaliter orare; & in hoc subinde adhuc hanc,
nec vltierius progrediuntur. Etenim nonnulli tam leuium agilium co-
gitationem sunt, vt nulla in re hærcere possint aut se detinere, sed semper
inquieti sint; & ita quidem, vt si suam retinere cogitationem & cohēre-
velint, quo de Deo cogiteat mox illa ad sexcentas nngas, ferululos, &
dubitaciones procurrat. Noui quamdam, annis quidem grauem, & in
sanctam (& faxit Deus, vt vita mea illius vitæ par esse possit) qua mors
subibat austertates, insignisque Dei ancilla erat, adhèc permultas horas
quin & annos in oratione vocali impendit, ad orationem verò membra
nullatenus pertingere potest; ad sumum hoc p̄stare potest, quod se per
latim assuetaciat, vt se in vocali detinat. Huius cōditionis & alios plus
reperire est: & siquidem humilitatem habuerint, cred' fore, r̄chi, zibi
nem, non minus lucrati fuerint, sed fortasse æquè multum, atque illi qui
magnis consolationibus fruuntur: & longè ex parte secutiores sunt.
neficiimus enim, hæc suavitates ex Deo ne sint, an verò à deo: non ca-
sentur. &, siquidem à Deo non sint, maiori expositæ sunt pericula: alio
enim diabolus hīc non spectat, quām vt hominē ad superbiam adducat,
sed si à Deo sint, non est quod timeamus, humilitatem enim secum adduc-
runt, vt pluribus alio in libro ostendi. Alij verò qui nullam suavitatem
aut gustus accipiunt, in humilitate ambulant; verentes ne suā culpi id ī-
at, semper de vltierius progrediendo solliciti; quin imò si alium quemlibet
vel vnam lacrymam effudentem videant, & eam ipsi non habeant, fit-
tim se in obsequio Dei in postremis hærcere purant; cūm tamen fieri posse
vt longè illo anteriores sint. Lacrymæ enim, tametsi bona sint, non for-
tamen per omnia perfectæ: in humilitate verò, mortificatione, abnegatione, alijsque virtutibus semper plus securitatis consistit: nec est quod time-
atis aut verecamini, quasi non tam bene ac perinde ad perfectionem pre-
uenturæ sitis, ac qui valde contemplati sunt. Martha sancta erat, cito
contemplatiua fuisse non legatur, quid ergo amplius vultis quam in
sancte huic virgini, quæ Christum Salvatorem nostrum toties in domum
suam suscipere & cibare, ei seruire vnaque cum eo mensæ assidere mensa
similes esse possitis: si semper, vt Magdalena, in raptu fuisse, & absolu-
nullus fuisse qui diuinum hunc coniuiam menta sua cepisset.**

Cogit

Cogitate igitur, hancce congregationem sancte Marthæ domum esse, & in ea ex omnibus aliquid esse debere ; vnde illæ qua per actiuam vitam conducuntur, murmurare non debent aduersus eas, que spiritum contemplationis profundè imbibent, vt pote scientes, Dominum pro ipsius responsurum, & esto is pro maxima parte taceat, facturum ut scipias, & quidquid demum est, obliuiscantur. Cogitent itaque aliquam esse debere, quæ cibum ipsi præpareret, seque felices reputent, quod cum Martha servire mereantur. Norint oportet, veram humilitatem sitam in primis esse in eo, vt paratissimi sint contenti esse eo quod Dominus circa ipsas disponere voluerit, seque semper indignos reputent, qui serui illius momentur. Si ergo contemplari, & tam mentalem, quam vocalen orationem tenere, morbos curare, adhac in rebus ad dominū sp̄ētantibus ministrare atq; etiā in re vilissima & abiectissima laborare; si hæc omnia, inquam, sit hospiti huic, qui ad nos venit vt apud nos diueretur, nobiscum manducet, ac nobiscum delicietur, ministrare, quid, obsecro, pluris nostare refert, vt rūmne in hac, an in illa re illi famulemur ? Non dico, id à nobis pendere, sed tantum vt omnium periculum faciat : non enim in vestra electione, sed in Domini voluntate ac beneplacito situm est: at si post multorum annorū sp̄atum euolutum pateat, ipsum velle vt singule in proprio officio sibi deseruant, egregia sane humilitas vestra foret, etiam tunc de lectum facere velle. Sinite, quæso, patrem familias facere quod lubet, ipse enim & sapiens, & potens est: tam nouit ipse quid vobis conueniat, quād quid sibi. Hoc certum vobis sit, si fecerimus quod possumus, & tali qualem dixi, perfectione ad contemplationem præparemur, ac ne tunc quidem eam nobis det (verū, vt mihi quidem persuadeo, non poterit eam nobis non dare, modo veram mortificationem & humilitatem habeamus) hanc illum nobis suauitatem & gustus in futurum reseruare, vt in cælo simul & iunctim illam nobis det; ac nos (vt etiam alias dixi) quasi generosos quosdam milites tractare velle, nobis hoc in mundo sic crucem imponendo, sicut eam Maiestas illius quoad vixit tulit. Quem autem sincerorem & meliorem ostendere nobis amorem potest, quām hoc ipsum nobis dare, quod sibi ipsi alias depoposcit. Imò vero fieri posset, vt ne ex contemplatione quidem tantum præmium recipere sis. Hæc sunt illius iudicia, nostrum non est his nos immiscere. Porro nimis quām magnum bonum est, quod in nostra electione id situm non sit, nam quod in contemplatione maior nobis sita videatur esse quies, hinc statim omnes magni contemplatiui esse vellemus. O, quantum lucrum est, è nostro beneplacito & arbitrio lucrari nolle, ne, quām sic iacturam timeamus ; cum hominem bene mortificatum nullam vim quam Deus iacturam, nisi forte ad maius ipsius bonum & lucrum, facere patitur.

h 3

CAPUT

Velle est pro
trio è iudi-
cio proficer
nolle.